

Jesucrist, gran sacerdot per sempre (Dijous després de Pentecosta)

Text de l'Evangelí (Lc 22,14-20): Arribada l'hora, Jesús es posà a taula amb els Apòstols i els digué: «Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió! Perquè us asseguro que ja no el menjaré més fins que la Pasqua trobi el seu compliment en el Regne de Déu». Llavors prengué una copa, digué l'acció de gràcies i afegí: «Preneu això i repartiu-vos-ho, perquè us asseguro que des d'ara ja no beuré més del fruit de la vinya fins que haurà arribat el Regne de Déu». Després prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i els el donà tot dient: «Això és el meu cos, entregat per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial». I, havent sopat, féu igualment amb la copa, tot dient: «Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meva sang, vessada per vosaltres».

«Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió!»

+ Mn. Albert LLANES i Vives
(Queralbs, Girona, Espanya)

Avui, la litúrgia ens convida a endinsar-nos en el meravellós cor sacerdotal del Crist. D'aquí pocs dies, la litúrgia ens conduirà novament al cor de Jesús, però centrats en el seu caràcter sagrat. Avui, però, admirem el seu cor de pastor i salvador, que es desfà pel seu ramat, que no abandonarà mai. Un cor que manifesta "ànsia" pels seus, per nosaltres: «Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió!» (Lc 22,15).

Aquest cor de sacerdot i pastor manifesta els seus sentiments, especialment, en la institució de l'Eucaristia. Comença el Sant Sopar en què el Senyor instituirà el sagrament del seu Cos i de la seva Sang, misteri de fe i d'amor. Sant Joan sintetitza amb una frase els sentiments que dominaven l'ànima de Jesús en aquell entranyable

moment: «Jesús sabia que havia arribat la seva hora (...). Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem» (Jn 13,1).

Fins al final!, fins a l'extrem! Una sol·licitud que el condueix a donar-ho tot a tots per a restar sempre al costat de tots. Els seu amor no es limita als Apòstols, sinó que pensa en tots els homes. L'Eucaristia serà l'instrument que permetrà Jesús consolar-nos “en tot lloc i en tot moment”. Ell havia parlat d'enviar-nos un “altre” consolador, un “altre” defensor. Parla d'un “altre”, perquè Ell mateix —Jesús-Eucaristia— és el nostre primer consolador.

El compliment de la voluntat del Pare obliga Jesús a separar-se dels seus, però el seu amor l'impulsa a romandre amb ells, el mou a instituir l'Eucaristia, en la qual resta realment present. «Considereu —escriu sant Josepmaria— l'experiència, tan humana, del comiat de dues persones que s'estimen (...). El seu afany seria de continuar sense separar-se, i no poden (...). El que nosaltres no podem fer, pot fer-ho el Senyor. Jesucrist, perfecte Déu i perfecte Home, (...) resta Ell mateix. Anirà al Pare, però romandrà amb els homes». Repetim amb el salmista: «Quantes meravelles heu fet a favor nostre, Déu incomparable!» (Sl 40,6).